

ἀπολυστηρόξυλο τό, ἀμάρτ. ἀπολ'στ'ρόξ'λον Στε-
λλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. ἀπολυστηῖρα καὶ ξύλο.

Τὸ ξύλον τῆς ἀπολυστηῖρας τὸ φράττον τὸν κρου-
σὸν τῆς δεξαμενῆς, δι' οὗ ἐκρέει τὸ ὕδωρ.

ἀπολύστρα ἡ, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω.

Ἀπολυστηῖρα, ὁ ἰδ.

ἀπολυτὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀπολυτὰ Πε-
λοπν. (Μάν.) ἀπολυτὰ ἐνιαχ. ἀπολυτὰ Πελοπν. (Λακων.)
Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός.

1) Ἀπολελυμένως, ἄνευ δεσμοῦ Πελοπν. (Μάν.): Ἐχω
οἷς γίδες ἀπολυτὰ 'ς τὸ χτήμα. Ἄφησε τὸ γαϊδούρι ἀπολυτὰ
ἐκάνε ζημίες. 2) Πλαγίως καὶ οὐχὶ καθέτως διὰ τοῦ
ἄκρου, ἐπὶ βολῆς ράβδου οὕτως ὥστε νὰ κτυπήσῃ πλαγίως
καὶ οὐχὶ δίκην ἀκοντίου Πελοπν. (Λακων.): Πέταξε τὴ
μαγκούρα τοῦ ἀπολυτὰ καὶ βάρεσε τὴ γίδα. Συνών. ἀπο-
λυταριστά.

ἀπολυτάδι τό, Πελοπν. (Μεσσ.) ἀπολυτάδι Πελοπν.
(Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άδι.

Παραφυσὰς ἐκ τῆς ρίζης τῆς ἐλαιίας. Συνών. κολορ-
ρίζι, παραπούλλι.

ἀπολυταρῆς ἡ, ἀπολυταρῆα Κύθηρ. ἀπολυταρῆ
Κρήτ. (Σφακ. κ.ά.) ἀπολυταρῆ Εὐβ. (Αἰδηψ.) Νάξ. (Ἀπύ-
ρανθ. Γαλανᾶδ. Ἐγκαρ. Κεραμ. Κορων.) Πελοπν. (Κορινθ.)
ἀπολυταρὰ Κρήτ. (Βιάνν. Ἐμπαρ. Μεραμβ. Μονοφάτσ.
Σητ. κ.ά.) πολυταρὰ Κρήτ. (Σητ.) ἀπολυταρῆα Κεφαλλ.
Πελοπν. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπολυτάρει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ῆς.

1) Βολὴ τῆς ποιμενικῆς ράβδου, τοῦ λαγωβόλου, ἢ λίθου
Κρήτ. (Βιάνν. Ἐμπαρ. Μεραμβ. Μονοφάτσ. Σφακ. κ.ά.)
Νάξ. (Ἀπύρανθ. Γαλανᾶδ. Κορων.): Αὐτὸς ἐσκότωσε τὸ
λαγὸ μὲ μὴν ἀπολυταρὰ Κρήτ. Παῖξε μὴν ἀπολυταρὰ τ' ἄρνοι
νὰ μὴ δάη 'ς τὴν ἐζημιά Κρήτ. Ἦσανε μαζωμένα κωπέλλια
κ' ἐκολλούσανε ἀπολυταρῆς 'ς τὴν γαρά κ' ἐρρίχνανε καρύδια
('ς τὴν γαρά = 'ς τὴν καρυδῆα) Ἐμπαρ. Τοῦ παιξε μὴ ἀπολυ-
ταρὰ Μονοφάτσ. Ἦφνέ μου, μὰ ἤρριξά του μὴν ἀπολυταρῆα
κ' ἐξάπλωσά το γάτω Ἀπύρανθ. Μὴ γολληματοσαρῆα γαρύδια
'δα 'πάνω 'ς τὴν γαρυδῆα κ' ἤδωκά τουνε μὴν ἀπολυταρῆα
κ' ἤρθη γάτω αὐτόθ. Θὰ τοῦ ρίξῃ μὴν ἀπολυταρῆα νὰ τόνε
κουραδιάσῃ (νὰ τοῦ σπάσῃ τὰ κόκκαλα) Κορων. Συνών.
ἀπολυτάρει 2, ἀπολυταρίδι 1, ἀπολυταρῆα βδξά.

β) Βιαιὰ ἀπώθησις Κρήτ. (Βιάνν. Σητ. κ.ά.): Τσῆ 'δωκε
μὴν ἀπολυταρὰ καὶ τὴν ἐγρέμισε Σητ. Ἄωσ' του μὴν ἀπολυ-
ταρὰ νὰ φύγῃ ἀπὸν τὰ μάτια μου αὐτόθ. Συνών. ἀπολυ-
ταρίδι 2, σπρωξά. 2) Βλαστὸς τῆς ἀμπέλου εἴτε ὅλως
ἀκλάδευτος καταλειπόμενος, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς καταβο-
λάς, εἴτε κλαδευόμενος εἰς ἱκανὴν ἀπὸ τοῦ στελέχους ἀπό-
στασιν πρὸς μεγαλυτέραν καρποφορίαν Κεφαλλ. Κύθηρ.
Πελοπν. (Κορινθ. κ.ά.): Πολλὰς ἀπολυταρῆς ἄφησες 'ς αὐτὸ
τὸ κούτσουρο (τὸ στέλεχος τῆς ἀμπέλου) Κορινθ. 3) Ἰκοντὸς
τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ δι' οὗ συγκρατεῖται σταθερῶς τὸ ὀπί-
σθιον ἀντίον Εὐβ. (Αἰδηψ.) 4) Τὸ στόμιον τοῦ ὕδρα-
γωγοῦ ὁπόθεν διοχετεύεται τὸ ὕδωρ εἰς τὰς πρασιάς τοῦ
κήπου Νάξ. (Ἐγκαρ. Κεραμ. Κορων.): Κόψε τὴν ἀπολυ-
ταρῆα, γιατί ἐποτίστηκεν ἡ πρασιά Κεραμ. Βούσωνε τὴν ἀπο-
λυταρῆα κατὰ νὰ τὸ μαζάσῃς, νὰ μὴ σπάσῃ τὸ νερὸ Κορων.
'Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἀντικύθ. Ζάκ.

ἀπολυτάρει τό, Κρήτ. Πελοπν. (Λακεδ. κ.ά.) πολυτάρει
Πελοπν. (Ἀράχ. Βισαρ. Λακεδ. Μεγαλόπ. Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι.

1) Ράβδος ἰδίᾳ τῶν ποιμένων ὁζώδης κατὰ τὴν κορυ-
φὴν βεβαρημένην διὰ προσηλώσεως σιδηρῶν ἡλῶν, λαγω-
βόλον Κρήτ. Συνών. ἀπολυτή (ἰδ. λ. ἀπολυτός).

2) Βολὴ τῆς ποιμενικῆς ράβδου, τοῦ λαγωβόλου Κρήτ.
Συνών. ἀπολυταρῆα 1, ἀπολυταρίδι 1, ἀπολυταρ-
ῆα βδξά. 3) Κόφινος πλεκτὸς ἐκ βλαστῶν λύγου ἢ ἐκ
καλάμου Πελοπν. (Ἀράχ. Βισαρ. Λακεδ. Μεγαλόπ. Οἶν.
κ.ά.): Ἐνα ἀπολυτάρει ἐλαιῆς - σῦκα κττ. Λακεδ. Θὰ τὰ κου-
βαλήσῃς μὲ τὰ πολυτάρια σωροὺς 'ς τὸ δρόμο Οἶν. Συνών.
κόφα.

ἀπολυταριάζομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) πολυταριεῖ-
μαι Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπολυτάρει.

1) Τρέχω ὡς βολὴ τοῦ ἀπολυταριοῦ, ἤτοι πολὺ: Ἐπά-
θηξέ μου κ' ἐπολυταριάζουνάνε κ' ἐπάαινε ὄξω, πόθάρει
γάνεις πῶς εἶναι σφαῖρα. 2) Ἐπὶ τῶν κτηνῶν, προσπαθῶ,
ἀγωνίζομαι: Ἦπολυταριεῖτον ὁ βοῦς νὰ κόψῃ τὸ σκοινί.

ἀπολυταρισμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολυταριάζομαι.

Δρόμος ταχύς, τρέξιμο: Εἶδ' ἀπολυταρισμὸς ἦτον
ἐκεῖς, μὲ τὸ ζόρι μὲ χαιρέτισεν ἀ τὴ βία δοῦ 'χε!

ἀπολυταρίδα ἡ, ἀμάρτ. πολ'ταρίδα Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπολυτάρει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδα.

Κάλαθος. Συνών. καλάθι.

ἀπολυταρίδι τό, Δ.Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπολυτάρει καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίδι.

1) Ἀπολυταρῆα 1, ὁ ἰδ., Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐνα
σφαχτὸ διάκα νὰ πιάσω κ' ἤφνέ μου, μὰ ἤρριξά τὸναν ἀπολυ-
ταρίδι κ' ἤπεσε γάτω. 2) Ἀπολυταρῆα 1β, ὁ ἰδ., Δ.Κρήτ.:
Ἐδωκέ μου 'ναν ἀπολυταρίδι καὶ τὸν ἐπέταξε 'ς τὴν ἄλλη βάδα.

ἀπολυταρίζω Κρήτ. ἀπολυταρίζω Πελοπν. (Μάν.)
ἀπολυταρίζω Πελοπν. (Μάν.) ἀπολυταρίζω Κρήτ. (Βιάνν.
Ἐμπαρ. κ.ά.) ἀπολυταρῶ Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) πολυταρίζω
Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. ἀπολυτάρει. Ὁ τύπ. ἀπολυταρίζω
ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπολυτάριζα κατὰ τὸ σχῆμα ἔρριζα
-ρίζω κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,291. Κατὰ ΣΞανθοῦ.
ἐν ἐκδ. Ἐρωτοκρ. σ. 673 ἐκ τοῦ ἀπολυτός - ἀπολυταρῆα
καὶ ρίζω. Ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 502 ἀορ. ἐπολυτάριζα.

1) Βάλλω, ρίπτω τὸ ἀπολυτάρει κατὰ τινος Πελοπν.
(Μάν.) 2) Ρίπτω μεθ' ὁρμῆς, ἐκσφενδονίζω Κρήτ.
(Σητ. κ.ά.): Πιάσε τα, μὴ δ' ἀπολυταρῆς ἐτσά Σητ. Αὐτὸ
ποῦ κρατεῖς 'ς τὰ χέρια σου ψακώνει, πολυτάρειξέ το (ψα-
κώνει = δηλητηριάζει) Ἐμπαρ. Ποιὸς ἐπολυτάρειξέ τοῦ
κωπέλλου τὰ παπούτσια παέ; Κρήτ. Ἦ σημ. καὶ ἐν Ἐρω-
τοκρ. ἐνθ' ἀν. «τὰ μάθαινες ἐξέμαθες, τὰ ξέρεις ἤχασές τα|
καὶ τὰ ρηγάτα 'ς τσοὶ κοπρὲς ἐπολυτάρειξές τα». Συνών.
ἀπολυτάρω 1.

ἀπολυτάρεις ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀπολυταρῆ Κρήτ.
(Σέλιν.) Οὐδ. πολ'τάρει Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρις.

1) Οὐδ. οὖσ., ἐπὶ βοσκημάτων, τὸ ἀπολύσαν ἐξαιρετικὸν
ἀνάστημα Εὐβ. (Στρόπον.): Ἀρνὶ πολ'τάρει.

2) Θηλ. ἐπιρρηματ., ἀπομεμονωμένως, ἐγκαταλελειμμένως Κρήτ. (Σέλιν.): *Ἐκεῖά 'τονε ἀπολυταρὲ μὴν αἶγα. Ἐκεῖά 'τονε ἀπολυταρὲ 'να σύρμα (οἶονεῖ ἀπερριμμένον).*

ἀπολυταριστὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀπολυταριστὰ Πελοπν. (Μάν.) ἀμπουλυταριστὰ Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. ἀπολυταριστός.

Διὰ βολῆς τοῦ ἀπολυταρῆος μετὸν σκοπὸν νὰ πλήξῃ τινὰ πλαγίως ἐνθ' ἄν.: *Τῇ βάρεσε ἀπολυταριστὰ τῇ γίδα καὶ τῆς ἔσπασε τὸ πόδι Μάν. Συνών. ἀπολυτὰ 2.*

ἀπολυταρραβδὰ ἡ, Κρήτ. (Ἐμπαρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀπολυτάρει καὶ ραβδὰ ἀντὶ ἀπολυταρραβδὰ ἢ ἐκ συμφύρ. τῶν οὐσ. ἀπολυταρὰ καὶ ραβδὰ.

Βολὴ ἀπολυταρῆος ἢ ἄλλης ράβδου μετὸν σκοπὸν νὰ πλήξῃ τινὰ: *Ὁδὲν ἤφενγεν ἡ αἶγα τὸ ἤπαιξε μετὲν βέρογα δὸν μὴν ἀπολυταρραβδὰ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπολυταρὰ 1.*

ἀπολυτάρω ἀμάρτ. ἀπολυτέρω Κύνθηρ. ἀβολυτάρω Κύνθηρ. ἀμολυτάρω Κύνθηρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρω.

1) Βάλλω, ρίπτω μεθ' ὀρμῆς, ἐκσφενδονίζω. Συνών. ἀπολυταρίζω 2. 2) Ἀπολύω, ἀφίνω ἐλευθέρων: *Ἡ κοκὸνα ἡ Ἀτζολέιτα ἔχασε τὸ δετειό τη καὶ ὄγμος τὸν εὐρῆκε καὶ ἀρέπεται νὰ τῆς τὸν ἀβολυτάρη ἀποδοστιά, ὡς τῆς τὸν ἀβολυτάρη ἀποπίσω τη.*

ἀπολυτένιος ἐπιθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπολυτό, δι' ὃ ἰδ. ἀπολυτός, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ένιος.

Ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ὑφάσματος ἀπολυτοῦ: *Ἀπολυτένιο δουκάμισο - φουστάνι κττ. Ἀπολυτένια βράκα.*

ἀπολυτήριον τό, λόγ. κοιν. ἀπολυτήριο κοιν. ἀμολυτήριο Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω, παρ' ὃ καὶ ἀμολῶ, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τήριον.

Ἐγγραφὸν ἀποδεικτικὸν ἀπολύσεως ἀπὸ τοῦ στρατοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ σχολείου: *Ἐχει ὁ δεῖνα ἀπολυτήριο δημοτικοῦ σχολείου - γυμνασίου. Πῆρε τ' ἀπολυτήριό του ἀπὸ τὸ στρατό κοιν. Δὲν πῆρε κόμα τὸ παιδί μου τὸ ἀμολυτήριο νὰ τὸ στείλω 'ς τὴ δουλειὰ Λακων.*

ἀπολυτής ὁ, ἀμάρτ. ἀμολυτής Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπολύω, παρ' ὃ καὶ ἀμολῶ.

Ἐργάτης τῶν ἰχθυοτροφείων ἔχων ἔργον νὰ λύῃ τὰς καλαμωτάς.

ἀπολυτιὰ ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀπουλ'τιὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός καὶ τῆς καταλ. -ιὰ.

1) Ἐλευθερία, χειραφεσία Θράκ. (Ἀδριανούπ.): *Τί τόσο καράρ' ἀπουλ'τιὰ τὸ 'χ'ς δονμένον τοῦ γ'ζάν σ'; (διατί τόσο μεγάλην ἐλευθερίαν δίδεις εἰς τὸ παιδί σου;)*

2) Ἀφθονία, πλησμονὴ Λεξ. Δημητρ.: *Ἀπὸ σταφύλια φρέτος εἶν' ἀπολυτιὰ.*

ἀπολυτίκιον τό, λόγ. κοιν. ἀπολυτίκιο κοιν. ἀπολυτίκι πολλὰ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀπολυτίκιον. Περὶ τῆς λέξεως ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 40 (1928) 64 κέξ.

Εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν τὸ εἰς μνήμην ἁγίου ἢ ἑορτῆς εἰδικῶς μὲν κατὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ἑσπερινοῦ ἢ τοῦ ὁρθρου ψαλλόμενον τροπάριον, κατ' ἐπέκτασιν δὲ

καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις: *Ψάλλον τ' ἀπολυτίκιο τοῦ ἁγίου Νικολάου - τῆς Ὑπαπαντῆς - τοῦ Ἐυαγγελισμοῦ κττ.*

ἀπόλυτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπόλ'τους Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀμόλυτος Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπολυτός τοῦ ἀρκτικοῦ α θεωρηθέντος διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν τοῦ τόνου ὡς στερητικοῦ. Ἰδ. ἀστερητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ ἀπολελυμένος, δεμένος, περιωρισμένος ἐνθ' ἄν.: *Γίδα - προβάτα ἀμόλυτη Εὐβ. 2) Συνήθως ἐπὶ ἀγρῶν, ἀμπελώνων κττ., ὁ ἐν ᾧ ἀπαγορεύεται ἡ ἐλευθέρω βοσκή, ἀπηγορευμένος ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀμπέλι εἶν' ἀκόμ' ἀπόλ'τα Καλοσκοπ. Τ' ἀμπέλι - τὸ χωράφι τὸ 'χον κόμη ἀμόλυτα Αὐλωνάρι.*

ἀπολυτός ἐπίθ. σύνθηθ. ἀπολ'τός Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀπουλ'τός Ἰμβρ. Μακεδ. (Βλάστ. Χαλκιδ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Εὐρυταν.) κ.ά. πολυτός Βιθυν. 'πουλ'τός Μακεδ. (Κοζ.) ἀμολυτός Πελοπν. (Λακων. Μεσσ. Τριφυλ.) 'πελυτός Θράκ. (Σαρεκκλ.) ἀπαλυτός Ἰκαρ. ἀπολυτέ Τσακων. 'πόλυτος Κύπρ. ἀμολυτός Ἀθῆν. Ζάκ. Ἰόνιοι Νῆσ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Καλόξ.) Νίσυρ. Παξ. Πελοπν. (Ἀρχαδ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ.) Σύμ. κ.ά. — Μποῆμ Ντόπ. ζωγραφ. 104 ἀμολυτός Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀμολ'τός Σάμ. 'μολυτός Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) Κεφαλλ. Κῶς Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπολυτός. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 1428 (ἐκδ. JSchmitt) «ἡ χώρα ἢ λαμπρότερη 'ς τὸν κάμπον τοῦ Μορέως | ὡς χώρα γὰρ ἀπολυτὴ κείνεται εἰς τὸν κάμπον, | οὔτε πύργους οὔτε τειχεῖα ἔχει καὶ ὅλως 'ς αὐτὴν». Ὁ προπαροξύτονος τύπ. 'πόλυτος κατὰ διάσωσιν τοῦ μεταγν. ἀπόλυτος.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ἐπὶ βοσκημάτων καὶ ἄλλων ζώων, ὁ ἀπολελυμένος, ὁ μὴ δεμένος, ὁ ἐλευθέρως νὰ περιφέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ σύνθηθ.: *Ὁ σκύλλος εἶναι ἀπολυτός. Τ' ἄφησε ἀπολυτὸ τὸ γαϊδούρι. Βόσκουν ἀπολυτὰ τὰ ζῶα μέσ' 'ς τὸ χωράφι. Ἀπολυτοὶ 'ν' οἱ χοῖροι σύνθηθ. || Παροιμ. Γάιδαρος ἀμολυτός κύρις καὶ νοικοκύρις (ὅτι ὁ ἀναιδὴς ἀφινόμενος ἐλευθέρως ἐκτρέπεται εἰς πᾶσαν ἀναισχυντίαν) Ἰόνιοι Νῆσ. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ μὴ ὑποβεβλημένος εἰς τὰ δεσμά, ὁ μὴ ὁπωσδήποτε ἐστερημένος τῆς ἐλευθερίας του πολλὰχ.: *Φυλακὴ ποῦ τὴν ἤκαμα, ὅλη μέρα μ' εἶχαν ἀπολυτὸ κ' ἐπάαινα ὅπον 'θλα! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἐφεραν κάμμιὰ δεκαρὶὰ χροεφειλέτες ἄλλους ἀμολυτοὺς καὶ ἄλλους ληταρισμένους Μποῆμ ἐνθ' ἄν. γ) Ὁ μὴ μετ' ἄλλου συνεχόμενος, χωρισμένος Χίος: *Σῦκα ἀπολυτὰ (τὰ καθ' ἐν εὐθετούμενα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς παστελλαριές).* 2) Ὁ εἰς μῆκος ἐκτεινόμενος, ἀπλωμένος πολλὰχ.: *Δέσε τὴν κατοῖκα μετὸ σκοινὶ ἀμολυτὸ Μάν. Νὰ εἶναι ἡ τριχὰ ἀμολυτὴ αὐτόθ.***

3) Ὁ μὴ πυκνὸς τὴν σύστασιν, ὁ ὑδαρῆς Κῶς Μακεδ. (Βλάστ.) Ρόδ.: *Τὸ ζυμάρι εἶναι 'μολυτό, ρίξε ἀλεύρι νὰ σφίξῃ Ρόδ. Ἀπουλ'τὸ εἶναι τοῦ γλυκοῦ Βλάστ. Συνών. ἄδετος 4, ἀναδωπός 2, ἀναλυτός 4, νεροσυλλός.*

4) Ὁ ὑφαινόμενος κατὰ τρόπον ὥστε δι' ἐκάστης θύρας τοῦ κτενίου νὰ διέρχεται ἐν μόνον νῆμα στήμονος, ἐπὶ παννίου Ἰκαρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακεδ.): *Παννὶ ἀπολυτὸ μετὰ σαῖτα Λακεδ. Ὑφαίνω ἀπολυτὸ τὸ παννὶ Βούρβουρ. Τ' ἀπολυτό, τὸ μονόκλωνο παννὶ Μέγαρ.*

5) Ἐπὶ τοῦ καιροῦ, θερμός πως, εὐκραῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Ἦταν γὰρ μέρα προυχτὲ κουκκαλουτή, τ'ν ἄλλ' τ'ν ἡμέρα ἦταν ἀπουλ'τή. Τ'ς ἀπουλ'τὲς μέρις μπουρεῖ καὶ κάθ' καὶ δ'λειὰ κἀνένας.* 6) Ἀνετός, ἐλευθέρως Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.): *Τὸ δαλδούμι αὐτὸ δὲν ἀφίνει τὸ κορμὶ ἀμολυτὸ Καλάβρυτ.* 7) Ὁ καθ' ὃν δὲν νηστεύει τις, ἐπὶ ὠρισμένων ἐβδομάδων, καθ' ὡς τὴν Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν δὲν τηρεῖται νηστεία, ἀλλὰ γίνεται κατάλυσις, οἶον

